

ΤΑΧ. ΜΕΛΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΝΑΔΟΥΤΡΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
 Ύργανο όμωνύμου Συλλόγου
 Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
 2103212713 - 2103212107
 e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 64ο - ΤΕΥΧΟΣ 689 ●
 ● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2022 ●

● «Ίδε ό άμνός τοῦ Θεοῦ ό αίρων τήν άμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Εὐλογία - άλογία

Γιατί ό Χριστός στό θαῦμα τοῦ Εὐαγγελίου (Ματθ. ιδ' 14-22) πολλαπλασίασε τά λίγα ψωμιά και τά έκανε πολλά, ένώ σήμερα δέν φαίνεται νά ενεργή παρόμοιο θαῦμα;

● Οί άνθρωποι εκείνοι ήσαν άξιοι τοῦ θαύματος. Ήμείς είμαστε άνάξιοι. Γιατί ήσαν άξιοι; Ήτρεξαν νά βροῦν τόν Ίησοῦ Χριστό, πού είχε άποσυρθηή στην έρημο. Ο Χριστός ήταν στην έρημο, άλλ' ή καρδιά τους δέν ήταν έρημος από πόθους ιερούς. Πόσοι σήμερα τρέχουν κοντά στόν Ίησοῦ Χριστό; Πόσοι αισθάνονται τήν άνάγκη τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ;

● Οί άνθρωποι εκείνοι ήσαν άξιοι, και διότι από τόν Χριστό ζητοῦσαν τό «μείζον». Γι' αυτό Ήκείνος τούς έδωσε και τό «έλασσον». Πεινούσε ή ψυχή τους, πεινούσε και τό σώμα τους. Όλημερίς άπήλαυσαν τήν πνευματική τροφή, τήν διδαχή τοῦ Ίησοῦ Χριστοῦ. Ύστερα ό Χριστός τούς χάρισε και τό ύλικό ψωμί. Ζητᾶς τά πνευματικά; Θα έχης και τά ύλικά. «Ζητεíte πρώτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ και τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ, και πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμίν» (Ματθ. στ' 33).

● Οί Μαθητές προέβαλαν στόν Χριστό έμπόδια, όταν μπροστά τους έμφανίστηκε τό πρόβλημα τής τροφοδοσίας τόσων ανθρώπων: Και σέ έρημιά ήσαν, και πείνα ύπήρχε, και τρόφιμα έλλειπαν. Όλα όμως τά έμπόδια μεριάστηκαν.

● Έρημιά; Λάθος. Η παρουσία τοῦ Ίησοῦ Χριστοῦ μεταβάλλει τήν έρημο σέ κοινωνική συντροφιά. Είσαι, λές, μόνος; Λάθος. Μαζί σου είναι ό Χριστός.

● Δέν ύπάρχουν τροφές; Λάθος. Ύπήρχε «ό τρέφων τά σύμπαντα», ό τροφοδότης Θεός, «ή τροφή τοῦ παντός κόσμου». Ήταν μαζί τους.

● Δέν ύπήρχε τρόπος τροφοδοσίας τοῦ λαοῦ; Λάθος. Ύπήρχε ό άποδοτικώτερος τρόπος: ή εὐλογία. Η εὐλογία είναι ή κίνησης τοῦ Οὐρανοῦ προς τήν γή. Στόν Οὐρανό κοιτάξε ό Χριστός. Από τόν Οὐρανό προέρχεται κάθε δωρεά και εὐλογία.

«Πᾶσα δόσις ἀγαθή καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθὲν ἐστὶ καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων» (Ίακ. α' 17).

—Φαντασθῆτε ἄνθρωπο νά βλέπη ἓνα βουῖρκο, ἓναν ὑπόνομο ἀνοικτό, καὶ νά περιμένη ἀπὸ κεῖ νά ξεπροβάλη ὁ ἥλιος! Μά ἀπὸ τὸν ὑπόνομο μόνο δυσοσμία ἀναδύεται. Ὁ ἥλιος ἀπὸ ψηλά ἔρχεται... Ψηλά, λοιπόν, τὰ μάτια ψηλά, γιὰ νά δοῦμε προκοπή.

● Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατέβηκε ὁ Θεὸς Λόγος. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ὁ εὐ-λό-γος, ἡ εὐλογία. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ὁ Λόγος μᾶς χάρισε καὶ τὸν λόγο Του καὶ τὴν εὐλογία Του. Ὁ πῖο δυνατὸς λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη Του, ἡ εὐλογία Του.

● Καὶ ὅμως ἀποκλείουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ μέ τὴν ἀλογία τῆ δικῆ μας.

—Φαντασθῆτε πηγὴ μέ πλούσιο νερό καὶ νά πηγαίνει κάποιος νά τὴν στομῶνῃ. Ἡ πηγὴ σταματᾷ, φαίνεται νά στερεῦν. Αὐτὸ κάνει σήμερα ὁ ἄνθρωπος. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πηγὴ. Τὸ στόμωμά της εἶναι ἡ δικῆ μας ἀλογία.

● Ἀλογία! Ζοῦμε χωρὶς τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Καταδικάζουμε τὴν ψυχὴ μας σέ δίψα. Δέν μελετᾷμε τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, τὸ Εὐαγγελίό Του.

● Ἀλογία! Ζοῦμε χωρὶς τὸν Λόγο, χωρὶς τὸν Χριστό. Καὶ ξεχνᾷμε ὅτι εἶπε: «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ίωάν. ιε' 5).

● Ἀλογία! Ζοῦμε χωρὶς λόγο. Δέν ξέρουμε γιατί ζοῦμε, ποιὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς μας. Ζοῦμε σάν τὰ ζῶα, πού τυφλά βαδίζουν τὸ μονόδρομο τῶν ἐνστίκτων.

● Ἀλογία! Ζοῦμε χωρὶς λογικὴ.

—Φαντασθῆτε κάποιον, πού στήν τρέλλα του ἐπάνω καταστρέφει τὸ δίκτυο ὑδρεύσεως. Κάνουμε ἀποσύνδεσι ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης, ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸ εἶναι ἀλογία, παραλογισμὸς, παραφροσύνη...

● Σέ ἐποχὴ στερήσεων ἔζησε ὁ προφήτης Ἡλίας. Οὔτε σταγόνα νερό δέν ἔπεφτε. Παντοῦ ξηραῖλα. Καὶ ὅμως ὁ προφήτης ἔζησε. Πού; Στό φιλόξενο σπίτι τῆς σεβασμίας ἐκείνης χήρας τῆς Σαρεπτά (Γ' Βασ. ιζ' 8-24). Ἐκεῖ μία χούφτα ἀλεύρι δέν τελείωνε καὶ τὸ λίγο λάδι δέν στέρευε. Πῶς; Μέ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

● Εὐλόγησέ μας, Κύριε. Εὐλογησέ μας Σὺ, πού εἶσαι «ὁ μηδέποτε δαπανώμενος».

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Εὐλογία

«Πηγὴ ἐστὶ φιλάνθρωπίας ὁ Χριστὸς, καὶ οὐδέποτε παύεται τὰ ἐκεῖθεν νάματα τῆ τῶν ἀνθρώπων φύσει προχέουσα. Ἄν τοίνυν ταῦτα λογιζώμεθα καὶ σπουδάζωμεν καὶ ὑπὲρ τῶν φθασάντων τάς εὐχαριστίας ἀναφέρειν τῷ Δεσπότῃ καὶ ὑπὲρ τῶν ἐξῆς τοιούτους ἑαυτοὺς κατασκευάζειν, ὥστε μὴ ἀνάξιους φανῆναι τῶν παρ' αὐτοῦ εὐεργεσιῶν, δυνασόμεθα καὶ πολιτεῖαν ἀρίστην ἐπιδείξασθαι, καὶ τῆς κακίας τὴν πεῖραν διαφυγεῖν».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 3,130

Μετάφρασις

Ὁ Χριστὸς εἶναι πηγὴ φιλάνθρωπίας. Ποτέ δέν σταματᾷ νά μᾶς ποτίζει μέ τὰ νάματα τῆς εὐλογίας Του. Ἄν, λοιπόν, σκεπτῶμαστε αὐτές τίς εὐλογίες καὶ φροντίζουμε νά προσφέρουμε εὐχαριστίες στὸν Θεό γιὰ τίς εὐεργεσίες πού ἤδη ἔχει προσφέρει καὶ πού θά μᾶς προσφέρῃ, καὶ προετοιμάζουμε ἔτσι τὸν ἑαυτό μας, ὥστε νά μὴ φανῆ ἀνάξιος τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀριστο βίῳ θά μπορέσουμε νά δείξουμε καὶ τὴν κακία θά μπορέσουμε ν' ἀποφύγουμε.

15 Αὐγούστου: Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Ἀπό τὴν ταπείνωσιν εἰς τὴν δόξαν

Συνύπαρξις ἀντιθέσεων

Ἡ ἀκοίμητος κοιμήθηκε. Ὅλα τὰ παράδοξα καὶ θαυμαστά βλέπουμε στὴν Παναγία μας. Στὸ πρόσωπό της συναντῶνται κατὰ θαυμαστό τρόπο τὰ πλέον ἀντίθετα πράγματα.

- **Σύλληψις παιδιοῦ καὶ παρθενία** εἶναι δύο πράγματα, πού δέν συνυπάρχουν. Ἄν μία γυναίκα συλλάβῃ παιδί μέσα της, σημαίνει πὼς δέν εἶναι πλέον παρθένος. Ἄν εἶναι παρθένος, δέν μπορεῖ νὰ ἔχῃ συλλάβει παιδί.

Στόν Εὐαγγελισμό ὁμως τῆς Μαρίας τῆς εὐλογημένης συναντῶνται καὶ τὰ δύο. Σύλληψις καὶ παρθενία συνυπάρχουν.

- **Μητρότητα καὶ παρθενία** εἶναι ἐπίσης δύο πράγματα ἀσυμβίβαστα.

Ἡ μητέρα θά εἶναι μία γυναίκα καὶ θά κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά τὸ βλαστό της, τὸ παιδί της, ἢ παρθένος θά εἶναι. Καὶ ὁμως στὰ Χριστοῦγεννα, στὴ Θεία Γέννησι, τὰ δύο συνυπάρχουν. Ἡ παρθένος εἶναι μητέρα! Ἡ Μητέρα, πού κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά της τὸν μικρὸ Χριστό, εἶναι παρθένος! Καὶ δέν εἶναι ἡ Παρθένος μόνο Μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι **Μητέρα** ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ κρατᾷ στὰ χέρια της τὸν Χριστό, πού εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου, κρατᾷ τίς ἐλπίδες ὅλων. «Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μητὲρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου».

- Θεός καὶ ἄνθρωπος εἶναι δύο ὄντα, πού δέν συνυπάρχουν. Ἡ Θεός θά εἶναι

ἓνα πρόσωπο ἢ ἄνθρωπος. Καὶ ὁμως στὴν περίπτωση τῆς Παναγίας βλέπουμε τὴ συνύπαρξι καὶ τῶν δύο. Ὅχι ἀπλῶς συνύπαρξι, ἀλλὰ ἔνωσι τῶν δύο φύσεων σέ ἓνα πρόσωπο.

Τὸ βρέφος, πού κρατᾷ ἡ Θεοτόκος, δέν εἶναι οὔτε μόνο Θεός οὔτε μόνο ἄνθρωπος. Εἶναι **Θεάνθρωπος**. Στὴν ἀγκάλη τῆς Θεοτόκου βρίσκεται ὁ Θεάνθρωπος, πού πάνω Του βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος, ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, τὸ πλῆρωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἄρα στὴν ἀγκάλη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου βρισκόμαστε ὅλοι! Ὅλους μᾶς βαστάζει. Καὶ μᾶς ὁδηγεῖ στό Ναό, στή λατρεία τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὠδήγησε τότε τὸν μικρὸ Χριστό, τεσσαρακονθήμερο.

- Ἄλλη ἀντίθεση. Ἡ ζωντανός θά εἶναι κανεὶς ἢ πεθαμένος. Καὶ ὁμως στὴν **Κοίμησι τῆς Θεοτόκου** βλέπουμε νὰ συνυπάρχῃ **θάνατος καὶ ζωή**.

Κλαίει κανεὶς τὴν ἡμέρα τῆς Παναγίας; Ὅχι, ὅπως δέν κλαίει καὶ τὸ Πάσχα. Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ θεωρεῖται ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἀνάστασι τοῦ Υἱοῦ ἔχουμε τὸ Πάσχα. Μετάστασι τῆς Μητέρας Του ἔχουμε τὸν Δεκαπενταύγουστο. Αὐτὴ τὴ θαυμαστὴ συνύπαρξι ἀντιθέτων καὶ ἀσυμβιβάστων καταστάσεων τονίζει ἓνας ὕμνος τοῦ κανόνος τῆς ἑορτῆς: «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι ἐν σοί, Παρθένε ἄχραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος καὶ ζωὴ προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα» (εἰρμός θ' ὠδῆς).

Ἔνδοξος ἢ Θεοτόκος

Ὅλα παράδοξα, ἀλλά καί ἔνδοξα στήν Παναγία. Ἡ ἑορτή τῆς Κοιμήσεως εἶναι ἔνδοξος. Δοξασμένη ἀνέρχεται ἡ Παναγία.

- Δόξα της, ὅτι ἔφυγε ἀπό τό θάνατο καί τόν τάφο, ὅπως ἀπελευθερώνεται ἕνας φυλακισμένος ἀπό τό κελλί του. Ἀπελευθερώθηκε πρώτη ἀπό τή φυλακή τοῦ θανάτου, ἀφοῦ αὐτή γέννησε τόν Ἀπελευθερωτή Χριστό. Δέν θά ἔπρεπε ὁ Χριστός τό δῶρο τῆς ἐλευθερίας νά τό χαρίσει πρῶτα στή Μητέρα Του; Καί ἄλλοι βέβαια βρίσκονται ἐλεύθεροι στόν οὐρανό· ὅλοι οἱ ἅγιοι. Ἀλλά μόνο ἡ ψυχή τους ζῆ τήν ἐλευθερία τοῦ οὐρανοῦ· τό σῶμα τους περιμένει τήν ἀπελευθέρωσι ἀπό τή φθορά. Καί ἡ ἀπελευθέρωσις αὐτή ὀνομάζεται κοινή ἀνάστασις.

Ἡ Παναγία ζῆ στόν οὐρανό, μέ τή **μετάστασι** της, τή δόξα τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐλευθερίας καί μέ τό σῶμα της καί μέ τήν ψυχή της. Κατά **προτεραιότητα** μετετέθη τιμητικά πρώτη ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους.

- Δοξασμένη καί γιά ἄλλο λόγο. Γιά τό μέγεθος τῆς δόξας, πού ζῆ τώρα στόν οὐρανό. Προγεύεται τή δόξα τοῦ παραδείσου, ὄχι ὅπως ὅλοι οἱ ἅγιοι, ἀλλά ζῆ ἡ Παναγία ὀλόκληρη τή δόξα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τήν ὁποία ἀνέβασε ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάληψί Του στόν οὐρανό.

Ζῆ ὡς πρώτη δοξασμένη στόν οὐρανό. Ἔνδοξος ἢ γιορτή της. «*Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει Σου οὐρανοί ἐπαγάλλονται καί ἀγγέλων γέγηθε τά στρατεύματα*» (ἀπό τούς αἶνους).

Σκάλα δόξης ἢ ταπείνωσις

Ἡ δόξα εἶναι ἀποτέλεσμα, ἢ μᾶλλον ἀμοιβή τῆς ταπεινώσεως.

- Θέλεις νά δοξαστῆς; Ἕνας τρόπος ὑπάρχει: Νά ταπεινωθῆς.

- Θέλεις νά ἀνεβῆς; Μία μονάχα σκάλα ὑπάρχει, σταθερή καί ἀσάλευτη: ἡ ταπείνωσις.

Κάθε ἄλλη σκάλα ἀνόδου κοσμικῆς δόξας εἶναι ἐτοιμόρροπη. Ὅπωςδήποτε θά σπάσει. Καί θά πέσει. Ποιός ἔνδοξος στή γῆ δέν ἔπεσε; Μόνον οἱ ἔνδοξοι τοῦ Οὐρανοῦ δέν πέφτουν. Καί ἡ **Ἔνδοξοτέρα!** Ἔτσι δέν ὑμνοῦμε τή Θεοτόκο; Ὡς «*τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καί ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ*».

- Ἡ ταπείνωσις δόξασε τήν Παναγία. Ἡ ἴδια στήν περίφημη ὠδή της, πού διασώζει ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς, τονίζει: «*Καθεῖλε δυνάστας ἀπό θρόνων καί ὕψωσε ταπεινούς*» (Λουκ. α' 48-52).

- Ἀπό τό βάθος στό ὕψος.

- Ἀπό τήν ταπείνωσι στή δόξα.

Ἄς δοῦμε μερικά βᾶθη ταπεινώσεως τῆς Παναγίας καί μερικά ὕψη δόξας, πού τήν ἀνέβασε ὁ Θεός, θαυμάζοντας τήν ταπείνωσί της.

Ἀσημότητα - Δόξα

Ἀπό τήν ἀσημότητα στή δόξα. Ποιός γνῶριζε τή Μαριάμ; Κανείς. Ποιός ἤξερε τήν Κόρη, πού ζοῦσε κρυμμένη ἀθόρυβα στή Ναζαρέτ; Κανείς. Οἱ προβολεῖς τῆς δημοσιότητας ἦταν στραμμένοι σέ ἄλλα σπίτια· σέ παλάτια. Προβάλλονται ἄλλες γυναῖκες, ἐπίσημες, βασιλίσσες τοῦ κόσμου. **Ἐφήμερη** ἡ δόξα τους.

- Μετά τή δόξα, τό πέσιμο. Μετά τή ματαιοδοξία, ἡ λησμοσύνη.

- Τελικά οἱ **προβολεῖς** τοῦ θαυμασμοῦ καί τῆς δόξας στράφηκαν στήν Παναγία· σ' ἐκείνην, πού δέν κυνηγοῦσε τήν προβολή, ἀλλ' ἐπεδίωκε τή σεμνή ἀφάνεια. Ὅλοι πλέον τήν Παναγία θαυμάζουν. Καί σήμερα καί αὔριο, μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου.

- Εἴκοσι αἰῶνες, ὅλες οἱ γενεές, ὑμνοῦν καί δοξάζουν τήν ἀσημη Κόρη τῆς Ναζαρέτ! Τό προεῖπε ἡ ἴδια στήν ὠδή της μετά τόν Εὐαγγελισμό: «*Ἰδοῦ γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί*» (Λουκ. α' 48).

Καί πρὶν ἡ ἴδια προφητεύει τή δόξα της ἀπό τούς ἀνθρώπους, ὅτι, δηλαδή, θά δοξαζόταν ἀπό τούς ἀνθρώπους, κά-

ποιος άλλος είχε προφητεύσει τή δόξα πού θά είχε στόν οὐρανό. Τήν διάλεξε ὁ Ἀθάνατος. Τήν διάλεξε ὁ ἴδιος ὁ Θεός, νά εἶναι στά δεξιά Του. Θαύμασε ὁ Θεός τά κάλλη τῆς ψυχῆς της. Καί τήν καλεῖ ὁ προφήτης Δαβίδ ν' ἀκούση: «Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε καί κλινον τό οὖς σου καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεύς τοῦ κάλλους σου» (Ψαλμ. 44,11).

Παρθενία, Ἀειπαρθενία, Θεοτόκος

Ἡ δεύτερη ἄνοδος, λόγω ταπεινώσεως, τῆς Παναγίας:

- Ἀπό τήν παρθενία πιό ψηλά! Μά ὑπάρχει ὕψος ἀρετῆς, ἀνώτερο τῆς παρθενίας; Ναί, ὑπάρχει.

- Παρθένο εἶναι κι ἓνα μικρό παιδί, ἀλλά χωρίς ν' ἀγωνιστῆ. Παρθένο, λόγω τῆς ἡλικίας του.

- Ἡ παρθενία τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἡ παρθενία μέχρι τό γάμο, εἶναι ὕψος θαυμαστό. Λαμπρό κατόρθωμα, πού μόνο μέ ταπεινώσι κατορθώνεται. Ἄν γιά νά πηδήξῃ ἓνας ἀθλητής μεγάλο ὕψος, ἀπαιτῆται καλή προπόνησις, γιά νά κρατηθῆ ὁ χριστιανός στό ὕψος τῆς ἐνσυνείδητης παρθενίας καί ἀγνότητος, χρειάζεται πολλή ταπεινώσις.

- Τήν διέθετε ἡ Μαρία. Ἡ ταπεινώσις της προσήλκυσε, σάν μαγνήτης, τήν χάρι τοῦ Θεοῦ: «Ὁ Θεός ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν» (Ἰακ. δ' 6). Ὁ Θεός ἀνέβασε τήν Παναγία ἀκόμα πιό ψηλά, σέ ἀνώτερο σκαλοπάτι παρθενίας.

- Πρῶτο σκαλοπάτι ἡ παιδική, ἡ **φυσική παρθενία**.

- Δεύτερο σκαλοπάτι, ἡ νεανική, ἡ **ἐνσυνείδητη παρθενία**, ἡ παρθενία ὕστερα ἀπό σκληρό ἀγῶνα πνευματικό.

- Τρίτο σκαλοπάτι: Ἡ **ἰσόβια παρθενία**. Λουλούδι χάριτος ἡ Παναγία. Ἀπό ἀπλῆ παρθένος ἀνεβαίνει πιό ψηλά. Γίνεται **Ἀειπάρθενος**. Ὁ ἀετός πετάει στά καθαρά ὕψη, πάνω ἀπό τή μόλυνσι τῆς

ἀτμόσφαιρας, πάνω ἀπό τό βουρκο καί τή λάσπη. Ποτέ δέν μολύνεται. Αὐτό εἶναι ὁ ἰσόβια παρθένος: αὐτό πρό παντός ἦταν καί εἶναι ἡ Παναγία: Ἡ Ἀειπάρθενος.

- Τέταρτο σκαλοπάτι, πού ἀνέβηκε ἡ ταπεινή Κόρη τῆς Ναζαρέτ, ὡς πρός τήν παρθενία. Ἔγινε Θεοτόκος Παρθένος. Εἶναι ἡ Παρθένος, πού γέννησε τόν Θεό! Ἡ παρθενία της δέν εἶναι στεῖρα. Ἀποκύημα τῆς παρθενίας της, τόκος της, γέννημά της, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεός τῆς ἀγάπης. Ἀξιώθηκε νά γίνῃ **Μητέρα τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ**, νά κρύψῃ μέσα της τόν Ἀγαπητό τῶν ἀγαπητῶν.

Ἀνέβηκε ἡ Παναγία σ' αὐτά τά παρθενικά ὕψη, διότι ποτέ δέν καυχῆθηκε γιά τήν ἀρετή της. Ζοῦσε στήν **ἀφάνεια**. «Ἡ δέ Μαριάμ πάντα συνετήρει τά ρήματα ταῦτα, συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» (Λουκ. β' 19).

Ἁγία - Παναγία

Ἄς δοῦμε καί τρίτο κατόρθωμα τῆς ταπεινώσεως τῆς Θεοτόκου.

- Ἀπό ἁγία, πού ἦταν, ἀνέβηκε πάρα πάνω. Ἔσπασε τό ρεκόρ τῆς ἀγιότητος καί ἔγινε **Παναγία**. Διότι ταπεινώθηκε. Δέχτηκε ἰδίως μέ καρτερία τίς ἐξῆς δύο ταπεινώσεις:

- Κάποτε, ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Κύριος καί Υἱός της, τόν διέκοψαν, λέγοντας: Ἡ μητέρα σου σέ ζητάει! Θέλει νά σέ δῆ... Καί ὁ Κύριος, πού δέν ἦταν βέβαια ἀσπλαχνος, ἀλλ' ἤθελε νά δώσῃ ἓνα δυνατό μάθημα, πῶς πάνω ἀπό τούς σαρκικούς συγγενεῖς εἶναι οἱ πνευματικοί, ἀπάντησε: «**Μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν, οἱ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καί ποιῶντες αὐτόν**» (Λουκ. ἡ' 20-21).

Ἄν στή θέσι τῆς Παναγίας ἦταν κάποια ἄλλη μητέρα, θ' ἀντιδροῦσε πιθανόν ἐγωιστικά:

—*Τί εἶναι αὐτά, πού λές; Ἐμένα, τή μάνα σου, μέ βάζεις μαζί μ' ὄλους τούς ἄλλους; Ἐγώ σέ γέννησα, ἐγώ σέ μεγάλωσα, ἐγώ κουράστηκα γιά σένα καί πόνεσα.*

Κάπως έτσι μιλάνε μερικές μητέρες, απαιτώντας να τίς αγαπούν τά παιδιά τους περισσότερο από όλους, ακόμα κι όταν παντρευτούν! 'Η Παναγία αντέδρασε μέ ταπεινώσι. Στέκει άδιαμαρτύρητα ως ταπεινός άκροατής· εκείνη, πού ήταν ή **Πρώτη**, σάν ένας μέσα σέ όλους, χωρίς καμία διάκρισι, χωρίς να ζητήση ή να δεχτή τιμητική θέσι.

Καί όταν κάποτε άλλοτε, μία γυναίκα, συγκινημένη από τή θεϊκή διδασκαλία του Χριστού, σηκώθηκε και διακόπτοντας τό Διδάσκαλο, μακάρισε τή Μητέρα πού Τόν γέννησε, ό Χριστός πάλι παρόμοια αντέδρασε. Είπε: «*Μακάριοι οί ακούοντες τόν λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν*» (Λουκ. ια' 28). Καί τότε ή Παναγία πάλι μέ ταπεινώσι συμπεριφέρθηκε. Τής άρκοῦσε, πού ήταν κι αυτή ένας άκροατής του λόγου του Θεού.

- 'Η άλλη ταπεινώσις, πού τήν υπέμεινε μέ καρτερία: Είδε να βασανίζουν τόν Υίο της, να Τόν κακοποιούν, να Τόν σταυρώνουν. Για τή Μητέρα αυτός ήταν **σταυρός** πριν από τό Σταυρό! Μία γυναίκα σταυρώθηκε πριν να σταυρωθῆ ό Χριστός: 'Η Μητέρα πού έβλεπε να βασανίζεται ό Υιός της. Αυτή ή ταπεινώσις τήν ανύψωσε. Μετά τό Σταυρό ήρθε ή Άνάστασις.

- Στίς μέρες μας μία άλλη μητέρα βλέπει να βασανίζουν τά παιδιά της. Είναι ή Ελλάδα.

Άλλα τά μεταβάλλουν σέ άβουλα νούμερα και τά οδηγούν στην έξάρτησι των ναρκωτικών, στό θάνατο. Άλλα τά δηλητηριάζουν πνευματικά και τά αποξενώνουν από τήν Άλήθεια και τή σωστή ζωή.

Και άλλα τά σκοτώνουν πριν να γεννηθούν, διότι αυτό απαιτεί ό θηριώδης νόμος της καλοπεράσεως των γονιών, ό έγκληματικός νόμος των άμβλώσεων! Αυτό απαιτεί ό άθεος και ύλιστικός τρόπος ζωής του νεοέλληνα.

- Ταπεινώνεται, λοιπόν, ή Ελλάδα. Δεν θά έρθη άραγε ή Άνάστασις της;

Θάνατος - Ζωή

Άς παρακαλέσουμε τήν Παναγία, τήν Υπεραγία Θεοτόκο, να κάνη τό θαῦμα της. Μπορεί. Έχει παρρησία, ως Μητέρα του Κυρίου μας. Είναι ζωντανή ή Παναγία. Και άς πέρασε για λίγο από τόν θάνατο.

- Έζησε ή Παναγία και τήν τελευταία ταπεινώσι, πού σήμανε όμως και τήν πιό μεγαλειώδη και μοναδική ανύψωσι. Δέχτηκε, σάν άνθρωπος, τήν έσχάτη ταπεινώσι: τό θάνατο. Για λίγο... Μετά τήν Άνάστασι του Χριστού ό θάνατος δεν είναι πλέον θάνατος. Είναι τό τελευταίο σκαλοπάτι της ταπεινώσεως, πού όμως μάς ανεβάζει στη δόξα της αιώνιου ζωής. Όπως ό **ύπνος** είναι τό τελευταίο σκαλοπάτι της κοπώσεως, όχι για τόν άφανισμό και τό μηδενισμό μας, αλλά για τήν ανανέωσι και αναζωογόνησί μας, έτσι και ό θάνατος.

- Φαντάζεστε ζωή χωρίς ύπνο; Πόσο βασανιστική θά ήταν! Θά ζητούσαμε φάρμακο να κοιμηθούμε και δεν θά βρίσκαμε. Όπνος είναι και ό θάνατος. Πρό Χριστού ήταν φάρμακι. Μετά Χριστόν είναι τό **φάρμακο**, για να αναπαυθούμε.

- Μετά τήν **κοίμησί** μας θά έρθη όπωσδήποτε ή **άφύπνισις**. Για μάς όλους ή άφύπνισις ονομάζεται **ανάστασις**. Θά αναστηθούμε τήν ήμερα της Δευτέρας του Κυρίου Παρουσίας.

Για τήν Παναγία ειδικά ή άφύπνισις ονομάζεται **μετάστασις**.

Άλλοι ξυπνάνε σέ οκτώ ώρες, άλλοι ξυπνάνε σέ λίγα λεπτά. Οί πολλοί, μετά τήν κοίμησι του θανάτου, θά ξυπνήσουμε ύστερα από πολλά χρόνια. Πόσα; Κύριος οΐδε! 'Η Παναγία κοιμήθηκε, μετά τό θάνατό της, τρεις μόνο ήμέρες. Μετά ξύπνησε.

- Βρίσκεται ήδη ζωντανή σωματικά και πνευματικά στον Ουρανό. Και **προσβέυει** υπέρ ήμών.

π. Δ. Α.

Τά κατορθώματα τῆς ἀγάπης

«“Διώκωμεν τὴν ἀγάπην” (Α΄ Κορ. ιδ΄ 1).
 Οὐκ εἶπεν ἀπλῶς, ἀγαπῶμεν, ἀλλά, διώκωμεν.
 Πολλῆς δὴ τῆς σπουδῆς. Ταχέως ἀφανίζεται.
 Ὁξεῖα πρὸς ἀναχώρησιν ἐστὶ.
 Τοσαῦτα ἐν τῷ βίῳ τῷ πράγματι τούτῳ λυμαίνεται.
 Ἐὰν διώκωμεν αὐτήν, οὐ φθάσει ἀπελθεῖν, ἀλλὰ ταχέως αὐτὴν ἐξελκύσομεν.
 Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τῷ οὐρανῷ συνῆψε τὴν γῆν.
 Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τὸν θρόνον τὸν βασιλικὸν ἐκάθισεν.
 Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν ἔδειξεν ἐπὶ τῆς γῆς.
 Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὸν Δεσπότην δοῦλον ἐποίησεν.
 Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν τὸν Ἀγαπητόν,
 ὑπὲρ τῶν μισούντων τὸν Υἱόν,
 ὑπὲρ τῶν δούλων τὸν Δεσπότην,
 ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων τὸν Θεόν,
 ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν τὸν Ἐλεύθερον ἐκδοθῆναι ἐποίησεν.
 Ὑπὲρ τούτων εὐχαριστήσαντες τῷ Θεῷ,
 πᾶσαν ἀρετὴν μετέλθωμεν,
 καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀγάπην μετὰ ἀκριβείας κατορθώσωμεν».

Ε.Π.Ε. 20,664-666

Μετὰ φρασις

Ἐπιδιώκουμε τὴν ἀγάπην.
 Δέν εἶπε ἀπλῶς ὁ Παῦλος ν' ἀγαπᾶμε, ἀλλὰ νά ἐπιδιώκουμε τὴν ἀγάπην.
 Χρειάζεται πολλή φροντίδα ἢ ἀγάπην. Γρήγορα ἐξαφανίζεται.
 Εἶναι ὅμως καὶ πολλή γρήγορη στό νά ἀναχωρῇ.
 Πολλά πράγματα στή ζωὴ αὐτὴ τὴν καταστρέφουν.
 Ἐὰν τὴν ἐπιδιώκουμε, δέν θά προφτάσῃ νά ἀπέλθῃ. Εὐκόλα θά τὴν συγκρατήσουμε.
 Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔνωσε τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν γῆν.
 Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θρόνιασε τὸν ἄνθρωπον στό βασιλικὸν θρόνον.
 Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ φανέρωσε τὸ Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς.
 Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔκανε δοῦλο τὸν Κύριον τοῦ σύμπαντος.
 Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔδωσε τὸν Ἀγαπητόν ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν,
 τὸν Υἱόν ὑπὲρ τῶν μισούντων,
 τὸν Κύριον ὑπὲρ τῶν δούλων,
 τὸν Θεόν ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων,
 τὸν Ἐλεύθερον ὑπὲρ τῶν ὑπηρετῶν προσέφερε.
 Ἀφοῦ εὐχαριστήσουμε γιὰ ὅλα αὐτά τὸν Θεόν,
 ὅς ἀγωνιστοῦμε ν' ἀποκτήσουμε κάθε ἀρετὴν,
 καὶ πρὸ παντός μετὰ προσοχὴν τὴν ἀγάπην.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Χαρίσματα και αγάπη

Τά ιδιαίτερα χαρίσματα μέσα στην Ἐκκλησία δέν δίδονται γιά λόγους *έντυπωσιασμοῦ*, οὔτε μπορεῖ νά ἔχουν ἐπαγγελματικό χαρακτήρα, οὔτε ἱκανοποιοῦν ἄσκοπες *περιέργειες*. Εἶναι φανερώσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τά χαρίσματα δίδονται ἀπό τό *αὐτό Πνεῦμα*. Ἡ πίστις στή δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργοποιεῖ τόν χριστιανό. Ἡ *πίστις* παρέχει τήν... *ἄδεια* στόν Θεό, γιά νά τελέση τό θαῦμα. Ἄς ἀναφέρουμε δύο ἀπό τά χαρίσματα τοῦ 12ου κεφ. τῆς Α΄ Κορινθίου:

● **1. Ἡ θεραπεία ἀσθενῶν.** «Ἄλλω (δίδοται) χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι» (Α΄ Κορ. ιβ΄ 9). Εἶναι πιθανόν κάποιος νά γιαιτρεύη ἀρρώστους, καί ὁ ἴδιος νά μή σωθῆ; Ναι! Τό χάρισμα ὠφελεῖ ἐκείνους, στούς ὁποίους ἀναφέρεται ἢ *προσφέρεται*. Δέν ὠφελεῖ *πάντοτε* ἐκείνον πού τό ἔχει καί τό διαχειρίζεται. Ὁ *Ἰούδας* ὠφελήθηκε; Ὁχι. Κολάσθηκε. Καί ὁμως ἔκανε θαύματα. Ἀλλοίμονο, ἂν μαζί μέ τά *χαρίσματα* δέν συνυπάρχη καί ἡ ἀρετή καί ἡ *ἀγιότητα*!

● **2. Ἡ γλωσσολαλία.** Πρόκειται γιά τό ἕκτακτο χάρισμα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, πού σύν τῷ χρόνῳ ὁμως ἔσβησε καί ἔπρεπε νά σβῆση. Ἐπρεπε, γιά τούς λόγους, πού ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναπτύσσει τόσο στό 12ο, ὅσο καί 14ο κεφάλαιο τῆς Α΄ Κορινθίου. Τί ἦταν ἡ γλωσσολαλία;

Κατά τή λατρευτική σύναξι σηκωνόταν κάποιος καί μιλοῦσε ξένες γλῶσσες. Οἱ γλῶσσες αὐτές ἦσαν *ἀνύπαρκτες*, ἄρα ἀκαταλαβίστικες. Τό χάρισμα αὐτό *έντυπωσίαζε*, ἀλλά δέν ὠφελοῦσε. Γι' αὐτό ὁ Παῦλος τό θέτει τελευταῖο στόν κατάλογο καί τελικά τό καταργεῖ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπειδή ἐν τούτῳ μέγα ἐφρόνουν, διά τοῦτο (ὁ Παῦλος) ὕστερον τέθεικεν» (Ε.Π.Ε. 18α,256).

● Τό χάρισμα τῆς *γλωσσολαλίας* ἤθελαν μερικοί νά τό ταυτίσουν μέ τό χάρισμα τῆς *Πεντηκοστής*. Οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ἀγράμματοι, ἀλλά δέν ἔμειναν ἀγράμματοι. Ἐγιναν *πολύγλωσσοι*. Μιλοῦσαν ὁμως σέ *ὑπαρκτές* γλῶσσες. «Ἦκουον εἰς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν» (Πράξ. β΄ 8). Δέν μίλησαν σέ ἀκαταλαβίστικη γλῶσσα. Δέν ἦσαν *γλωσσοπλάστες* οὔτε *γλωσσαμύντορες*. Ἦσαν κήρυκες *συγκεκριμένου* λόγου, σέ *συγκεκριμένους* ἀνθρώπους, σέ *συγκεκριμένων* τόπους. Ἐνῶ τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας τοῦ 12ου κεφαλαίου παρουσίαζε *ἀνύπαρκτες* γλῶσσες, κάτι πού δέν χρειαζόταν καί δημιουργοῦσε *σύγχυσι*.

Ἡ γλωσσολαλία τῶν Ἀποστόλων ἦταν *ἐργαλεῖο ἱεραποστολῆς*. Δέν ἦταν ἐπίδειξις καί ἐντυπωσιασμός. Ἀπέβλεπε στή σωτηρία καί στήν *ἀγιότητα*.

● Τό χάρισμα πού σώζει ὅλους εἶναι ἡ *ἀγάπη*. Ἡ ἀγάπη στοιχίζει. Ἡ ἀγάπη φοράει ἀγκάθινο στεφάνι. Ἡ ἀγάπη θυσιάζεται. Ἡ ἀγάπη πληγώνεται. Ἡ ἀγάπη σταυρώνεται. Γι' αὐτό καί οἱ φίλαντοι χριστιανοί δέν ἐπιδιώκουν αὐτό τό χάρισμα. Τό χάρισμα ὁμως τῆς ἀγάπης, πέραν τοῦ ὅτι εἶναι τό *ἀνώτερο*, εἶναι δοσμένο *σέ ὅλους*. Καί εἶναι *ὑποχρεωτικό* νά τό ἔχουν ὅλοι καί νά τό καλλιεργοῦν.

Ἄν δέν ἔχης *γλωσσολαλία*, δέν θά σέ κρίνῃ ὁ Θεός. Ἄν δέν βγάξης *δαιμόνια*, δέν θά σέ καταδικάσῃ ὁ Θεός. Ἄν δέν γιαιτρεύῃς *ἀρρώστους*, δέν θά στό χρεώσῃ ὁ Θεός. Ἄν ὁμως δέν ἔχης ἀγάπη καί ἂν ἡ ἀγάπη σου δέν γίνεται *ἐλεημοσύνη* καί θυσία, τότε ἀποκλείσαι ἀπό τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Ματθ. κ' κεφ.).

● Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πηγή ὅλων τῶν χαρισμάτων. Ὅχι μόνο, διότι ἀπό τόν Θεό τῆς ἀγάπης πηγάζουν ὅλα τὰ χαρίσματα, ἀλλά καί διότι ἀποτελεῖ τήν πηγή, ἀπό ὅπου τό χάρισμα περνώντας **φιльтράρεται** καί γίνεται **ἀγνή προσφορά, ἀγιότητα**.

● Τί θά ἔλεγαν ὁ ἀπ. Παῦλος καί ὁ ἱ. Χρυσόστομος γιά τόν τρόπο, πού μερικοί **λειτουργοί** καί **ψάλτες** σήμερα ἀποδίδουν τά λεγόμενα; Οἱ γλωσσολαλοῦντες λαλοῦσαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί **νοοῦσαν** οἱ ἴδιοι τί λέγανε. Ὅπωςδήποτε δέν νοοῦσαν οἱ ἄλλοι καί γι' αὐτό παραμερίσθηκαν. Σήμερα ὅμως οὔτε ὁ τρόπος εἶναι **ἀγιοπνευματικός**, οὔτε οἱ ἴδιοι κατανοοῦν ὅσα **«βαττολογοῦν»** (Ματθ. στ' 7).

● Μερικοί λένε ὅτι πρέπει νά λεχθοῦν **«τά γράμματα»**, νά τηρηθῆ τό **«τυπικό»**. Νά τηρηθῆ βεβαίως τό «τυπικό», ἀλλ' ὄχι γιά νά διδάξουμε ἐμεῖς τόν... Θεό! Τά λεγόμενα στή λατρεία, λέγονται **«εἰς ἐπήκοον πάντων»**, πρὸς ὠφέλεια ὅλων. Ὁ λειτουργός εἶναι **διδάσκαλος**. Ἀπευθύνεται ὄχι σέ **«κούτσοι»**, πού στέκουν στήν ἐκκλησία, διότι **«ἔτσι τό βροῦσαν»**. Ἀπευθύνεται σέ **νοοῦντα** πρόσωπα. **«Ἀνθρώποις λαλεῖ»**. Σκοπός του νά εἶναι τά τρία πού ἀναφέρει ὁ Παῦλος: **«Οἰκοδομή, παράκλησις, παραμυθία»**. Οἱ γλωσσολαλοῦντες δέν εἶχαν ἱεραποστολικό σκοπό. Καί Ἐκκλησία χωρίς **ἱεραποστολή** εἶναι Ἐκκλησία χωρίς ἀγάπη, χωρίς **ἀγιότητα**.

● Δέν ὑπάρχει γιά τόν Παῦλο **μαγικός** τρόπος σωτηρίας, ὥστε νά διαβάξῃ ἄλλος καί νά σώξῃσαι ἐσύ πού δέν κατανοῆς τίποτε. Οὔτε ὑπάρχει **ἀσήμαντος** λόγος. Πόσες φορές ὁ λειτουργός στήν ὠραία πύλη λέει: **«Πρόσχωμεν»!** Αὐτό τό **«Πρόσχωμεν»** εἶναι παράγγελμα. Εἶναι **σάλπισμα**. Σέ ἔντασι καλεῖται ἡ προσοχή.

● Πῶς θά προσέξουν τό **Ἀποστολικό** ἀνάγνωσμα, ὅταν ἡ **μουσικομανία** κάποιου ψάλλῃ μετατρέπῃ τό θεόπνευστο ἀνάγνωσμα σέ μουσική ἐπίδειξι; Πῶς θά προσέξουν τήν **Εὐαγγελική** περικοπή, ὅταν ἡ **καλλιφωνία** τοῦ λειτουργοῦ μετατρέπῃ τόν λόγο τοῦ Κυρίου σέ προσωπική μουσική εὐκαιρία; Πῶς θά προσέξουν τήν **θεία Λειτουργία**, ὅταν ἀποσπᾶται ἡ προσοχή σέ δευτερεύοντα πράγματα;

● Στή θεία Λειτουργία ὑπάρχει εἰδική προσευχή γιά τήν κατανόησι τῶν **Ἀναγνωσμάτων**: **«Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, φιλόανθρωπε Δέσποτα, τό τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς καί τούς τῆς διανοίας ἡμῶν διάνοιζον ὀφθαλμούς εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν σου κηρυγμάτων κατανόησιν...»**.

● Μία **μετάληψις** εἶναι τά λεγόμενα καί ψαλλόμενα. Προσεύχεται ὁ ἕνας, ὁ λειτουργός, ὄχι μόνο γιά τόν ἑαυτό του, ὄχι μόνο μέ τό δικό του πνεῦμα, μέ τό δικό του χάρισμα, ὄχι μόνο καθ' ὃν τρόπον ἐκεῖνος γλυκαίνεται, ὄχι μόνο καθώς ἐκεῖνος ζῆ ἢ καί γνωρίζει, ἀλλά κυρίως μέ κίνητρο τήν ἀγάπη καί σκοπό τήν οἰκοδομή. Προσεύχεται ἔτσι, ὥστε **νά νοοῦν ὅλοι** οἱ ἀκούοντες, κληρικοί καί λαϊκοί καί ὅπωςδήποτε νά **συμπροσεύχωνται**: **«Προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δέ καί τῷ νοῖ. Ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δέ καί τῷ νοῖ»** (Α' Κορ. ιδ' 15). **«Τῷ πνεύματι»**, τί σημαίνει; Προσεύχομαι μέ τήν ἐσωτερική μου διάθεσι. Τό ὠφέλιμο εἶναι νά προσεύχωμαι **«καί τῷ νοῖ»**. Νά ψάλλω **«καί τῷ νοῖ»**. Δηλαδή νά κατανοῶ αὐτό πού λέω στήν προσευχή μου ἢ ψάλλω.

● Ὁ λαός δέν εἶναι **ξένος**. Δέν εἶναι ἀπλῶς θαυμαστής τῆς μουσικῆς ἢ τῆς φωνῆς τοῦ λειτουργοῦ. Εἶναι ὁ **ἀδελφός ἐν Χριστῷ**, πού βρίσκεται στό... **ἀριστερό ἀναλόγιο**. Στό δεξιό ἀναλόγιο ὁ λειτουργός. Ἀπαγγέλλει τίς εὐχές, ἐκφωνεῖ. Στό ἀριστερό ὁ λαός. Ἀντιφωνικά ἀπαντᾷ. Γιά ν' ἀπαντήσῃ ὅμως, καί τό **«Ἀμήν»** νά πῆ, πρέπει νά γνωρίζῃ τί εἶπε ὁ λειτουργός.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Δυναμική επέμβασις τοῦ Θεοῦ

Ρωμ. ζ' 25-η' 1

Ἄξιοθαύμαστος ὁ Θεάνθρωπος (στ. 25)

Ἄξιολύπητος ὁ ἄνθρωπος. Ἄξιοθαύμαστος ὁ Θεάνθρωπος. Αὐτό, πού δέν μπορούσε κανένας ἄνθρωπος νά κάνη, τό ἔκανε ὁ Θεός, πού ἔγινε ἄνθρωπος. «*Τίς με ρύσεται;*». Κανένας ἄνθρωπος. Προκειμένου γιά τή σωτηρία, ἰσχύει τό τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθσεδα: «*Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*» (Ἰωάν. ε' 7). Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος σωτήρας. Μόνο Θεάνθρωπος Σωτήρας ὑπάρχει. Ἡ κραυγή τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου ἔφθασε στί' αὐτιά τοῦ Θεοῦ. Καί ἀπέστειλε τό Μονογενῆ Του Υἱό, τότε πού ἀκριβῶς ἔπρεπε. Ὅταν ἦλθε «*τό πλήρωμα τοῦ χρόνου*» (Γαλ. δ' 4).

Ἀπό τήν εὐχαριστία, στήν ὁποία ξεσπάει ὁ Παῦλος στόν ἐπόμενο στίχο, κατανοοῦμε καί τήν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ: «*Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἄρα οὖν αὐτός ἐγώ τῷ μέν νοί δουλεύω νόμῳ Θεοῦ, τῇ δέ σαρκί νόμῳ ἁμαρτίας*» (στ. 25). Δηλαδή: Εὐχαριστῶ τόν Θεό, πού μέ σώζει διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας. Ἄρα λοιπόν ἐγώ χωρίς τήν χάρι τοῦ Θεοῦ μέ τό νοῦ μέν εἶμαι δοῦλος στό νόμο τοῦ Θεοῦ, μέ τή σάρκα δέ δοῦλος στό νόμο τῆς ἁμαρτίας.

• Ὁ ἄρρωστος εὐχαριστεῖ τό γιατρό, πού τόν περιποιήθηκε καί τοῦ ἔδωσε τήν υἰεία. Ὁ ναυαγός εὐχαριστεῖ ἐκεῖνον, πού τόν ἔσωσε ἀπό βέβαιο πνιγμό. Ὁ πολίτης εὐχαριστεῖ τό γνωστό του, πού μεσολάβησε καί διωρίστηκε. Καί ὁ χριστιανός εὐχαριστεῖ τόν Χριστό, πού τόν θεράπευσε ἀπό τήν ἀνίατο ἀσθένεια τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ χάρισε τήν ἄφεσι τῶν παραπτωμάτων. Εὐχαριστεῖ τόν Χριστό, πού τόν

ἔσωσε ἀπό τόν πνιγμό τοῦ θανάτου καί τόν φωτίσε μέ τό φῶς τῆς ἀναστάσεως. Εὐχαριστεῖ τόν Χριστό, πού τόν τοποθέτησε στήν ὑψίστη θέσι: τόν ἔκανε κληρονόμο τῆς βασιλείας Του. Ὁ Χριστός μᾶς ἔσωσε ἀπό ὅλα τά κακά. «*Ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος*» (Β' Τιμ. γ' 11).

• «*Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν*» (στ. 25). Τό ἔργο τῆς σωτηρίας εἶναι καί τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μᾶς σώζει ὁ Χριστός. Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό Πατέρα, γιά ὅσα ὁ Χριστός μᾶς κάνει. Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό Πατέρα διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Πόθεν οὖν ἔσται σωτηρίας ἐλπίς; "Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ", φησί, "διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν". Εἶδες πῶς ἔδειξε ἀναγκαίαν τῆς χάριτος τήν παρουσίαν καί κοινά Πατρός καί Υἱοῦ τά κατορθώματα; Εἰ γάρ καί τῷ Πατρί εὐχαριστεῖ, ἀλλά τῆς εὐχαριστίας ταύτης καί ὁ Υἱός αἴτιος*» (Ε.Π.Ε. 17, 144). Μετάφρασις: Πού, λοιπόν, ὑπάρχει ἐλπίδα σωτηρίας; Ἀπαντᾷ μέ τήν εὐχαριστία: «*Εὐχαριστῶ τό Θεό, πού μέ ἔσωσε διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου μας*». Εἶδες πῶς ἔδειξε ἀναγκαία τήν παρουσία τῆς χάριτος καί κοινά τά κατορθώματα τοῦ Πατέρα καί τοῦ Υἱοῦ; Εὐχαριστεῖ τόν Πατέρα, ἀλλά γιά τήν εὐχαριστία αὐτή αἴτιος εἶναι καί ὁ Υἱός.

• Μέ ἔσωσε καί μέ σώζει ὁ Χριστός. Αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι ἔπαυσε ἡ πάλη μέσα μου. Ὅσο ζῶ, θά παλεύω. Ὅσο ζῶ, θά αἰσθάνομαι τίς δύο ἐξουσίες.

• Τήν ἐξουσία τῆς ἁμαρτίας, ὅπου εὐκολώτερα ὑποτάσσεται ἡ σάρκα, τά μέλη καί οἱ αἰσθήσεις.

• Τήν ἐξουσία τοῦ φωτός, ὅπου εὐκολώτερα ἔλκύεται ὁ νοῦς μου. «*Ἄρα οὖν αὐτός ἐγώ τῷ*

μέν νοῖ δουλεύω νόμῳ Θεοῦ, τῇ δέ σαρκί νόμῳ ἁμαρτίας» (στ. 25). Μέ τό «ἄρα» συμπεραίνει, ὅτι ὅλα ὀφείλονται στή χάρι τοῦ Χριστοῦ. Ἐγώ; Ἀπλῶς προσπαθῶ νά ὑπακούω στόν Θεό, καίτοι ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας ἀκόμα μέ τραβάει. Καί πάλι ἔρχονται στιγμές ταλαιπωρίας, πού χτυπιέμαι ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἀλλά τώρα εἶναι κοντά τό ἱατρεῖο, ἡ Ἐκκλησία. Ὑπάρχει τό φάρμακο, τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει ἡ ἀστείρευτη πηγή, ἡ ἀγάπη ἡ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὑπάρχει ὁ τρόπος νά ξεφεύγω ἀπό τή δουλεία τῆς ἁμαρτίας: ἡ μετάνοια.

Ἄς εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, πού ἔστειλε τό Μονογενῆ Του Υἱό, γιά νά σώση τά ταλαίπωρα πλάσματά Του.

Πῶς ζοῦν οἱ ἐν Χριστῷ (στ. 1)

Ὁ Νόμος δόθηκε ὡς βοηθός τοῦ ἀνθρώπου στόν πνευματικό ἀγῶνα. Δύσκολα ἀκολουθοῦσαν οἱ ἄνθρωποι τό Νόμο, ἀφοῦ ἀντιστρατευόταν σ' αὐτό τό Νόμο ὁ ἄλλος νόμος, πού κυριαρχοῦσε μέσα τους, ὁ νόμος τῆς σαρκός, ὁ νόμος τῆς ἁμαρτίας. Δικαίωσις, λοιπόν, δέν ὑπῆρχε, ὅσο καλός κι ἂν ἦταν ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ.

● Τώρα δέν ὑπάρχει πρόβλημα δικαίωσης. Διότι τώρα δέν εἶναι δοσμένος ἀπλῶς στους ἀνθρώπους ὁ σκληρός Νόμος, πού παράγγελλε, ἀλλά δέν ἔσπευδε νά βοηθήσῃ. Τώρα εἶναι δοσμένος στους ἀνθρώπους ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Νομοθέτης Χριστός. Καί ἦλθε στόν κόσμο, ὄχι γιά νά ζυγίσῃ τούς ἀνθρώπους μέ βάσι τόν παλαιό Νόμο, ἀλλά γιά νά τούς σώσῃ μέ τό σφουγγάρι τῆς Χάριτος, πού τά σβήνει ὅλα καί δικαιώνει δωρεάν ὅλους. Ὁ Χριστός, μιλώντας γιά τό ρόλο τῆς πρώτης Του παρουσίας, εἶχε πεῖ: «Οὐκ ἤλθον ἵνα κρίνω τόν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τόν κόσμον» (Ἰωάν. 1β' 47).

● Ἀφοῦ, λοιπόν, ἦλθε ὁ Χριστός, πού ὅλες τίς παραβάσεις τοῦ Νόμου τίς συγχωρεῖ, ἄρα τώρα δέν ζοῦμε μέ τό ἄγχος τῆς καταδίκης. Οὔτε κινδυνεύουμε νά κατηγορηθοῦμε, ἂν δέν στηριζόμεθα πλέον στόν ἀτελῆ Μωσαϊκό Νόμο, ἀλλά στηριζόμεθα στόν Χριστό καί στό Εὐαγγέλιο τῆς ἀλήθειας καί τῆς ἀγάπης. Αὐτό σπεύδει ὡς συμπέρασμα νά τονίσῃ ὁ ἀπόστολος Παῦλος στόν πρώτο στίχο τοῦ ν' κεφαλαίου τῆς πρὸς Ρωμαίους: «Οὐδέν ἄρα νῦν κατά-

κριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μή κατά σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλά κατά πνεῦμα» (στ. 1). Δηλαδή: Οὐδεμία καταδίκη ὑπάρχει γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού δέν ζοῦν κατά τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός, ἀλλά ζοῦν κατά τίς ὑπαγορεύσεις τοῦ Πνεύματος.

● Ὅσοι βρίσκονται μέ τόν Χριστό, αὐτοί δέν ἔχουν «κατάκριμα». Πῶς εἶναι δυνατόν νά μὴν εἶναι ζωντανό ἓνα μέλος τοῦ Χριστοῦ, π.χ. τό χέρι Του ἢ τό πόδι Του; Ὅσοι ἀνήκουν στόν Χριστό, αὐτοί εἶναι μέλη τοῦ Χριστοῦ (Α' Κορ. 1β' 27). Δέν εἶναι ἄνθρωποι, πού ἀπλῶς ἔχουν κάποια σχέση μέ τόν Χριστό. Ἀνήκουν στόν Χριστό. Βρίσκονται πάνω στόν Χριστό, ἀφοῦ εἶναι ζωντανά μέλη τοῦ προσλήματός Του. Εἶναι ὀργανικά ζωντανά κύτταρα τῆς Θεανθρωπίνης Σαρκός τοῦ Ἰησοῦ. Ζοῦν «ἐν Χριστῷ» καί «σύν Χριστῷ». Γι' αὐτό κι ἐδῶ ὁ Παῦλος δέν ἀπαλλάσσει τῆς καταδίκης ὅλους τούς ἀνθρώπους, μολονότι ὁ Χριστός ἦλθε γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἀπαλλάσσει μόνο «τούς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μή κατά σάρκα περιπατοῦντας, ἀλλά κατά πνεῦμα» (στ. 1).

● Ἡ σωτηρία εἶναι καί εὐκόλη καί δύσκολη ἕως ἀδύνατη.

Γιά κλωνάρι, πού ἐπιμένει νά εἶναι προσκολλημένο, ἐνωμένο ὀργανικά μέ τόν κορμό, εἶναι εὐκόλη ἡ ζωντάνια. Ἡ ἔνωσις του μέ τόν κορμό τοῦ χαρίζει ζωή, χυμούς, φύλλα, ἄνθη, καρπούς. Γιά κλωνάρι, πού κάποιος τ' ἀπέσπασε ἀπό τόν κορμό, εἶναι ἀδύνατη ἡ ζωή· εἶναι καταδικασμένο σέ μαρasmus, ὅσο ὠραῖο κι ἂν εἶναι.

● Τό ἴδιο καί ὁ ἄνθρωπος. Ἐνωμένος μέ τόν Χριστό, ὅ,τι κι ἂν εἶναι, σώζεται εὐκόλως· ἀλλά πάντοτε ἐνωμένος μέ τόν Χριστό. Ἡ δυσκολία ἔγκειται στήν προσπάθειά του νά βρισκεται ἐνωμένος μέ τόν Χριστό. Ἄν ἀποκοπῇ ἀπό τόν Χριστό, δέν σώζεται, ἀλλά καταδικάζεται, αὐτοκαταδικάζεται, ὅσο σπουδαῖος κι ἂν εἶναι. Ἡ διαφορά μέ τό κλωνάρι, πού ἀποσπαστικέ ἀπό τόν κορμό, εἶναι, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὡς κλωνάρια εἶναι δυνατόν νά ἐπανασυνδεθοῦν μέ τόν κορμό καί νά δικαιωθοῦν. «Δυνατός γάρ ὁ Θεός πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτούς» (Ρωμ. 1α' 23).

● «Οὐδέν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μή κατά σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλά κατά πνεῦμα» (στ. 1). Πῶς, δηλαδή, θά μπορούσαμε νά ἐπισημάνουμε ἐκείνους, πού ἀποφεύγουν τήν

καταδίκη και δικαιώνονται τελικά; Τρεις, θά λέγαμε, οί βασικές προϋποθέσεις:

- **Ἡ μία εἶναι ἡ πίστις.** Ἐστειλε ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸ Του τὸ μονογενῆ στὸν κόσμον, γιὰ νὰ σωθῆ καὶ νὰ μὴ κριθῆ καὶ κατακριθῆ ὁ κόσμος (Ἰωάν. γ' 17). Ἀλλὰ πολλοὶ δὲν θέλησαν καὶ δὲν θέλουν νὰ πιστεύσουν αὐτὴ τὴ σωτηριάδῃ, τὴ μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη ἀλήθεια. Προσπαθοῦν ἢ νὰ τὴν παρατρέξουν ἢ νὰ τὴν παραλλήλίσουν μὲ διάφορους μύθους ἐπινοημένων θρησκευτῶν. Ἀλλ' ἐδῶ δὲν ἔχουμε ἕνα θρησκευτικὸ ἐπεισόδιο. Ἐδῶ ἔχουμε μία δυναμικὴ ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον. Ὅποιος δὲν πιστεύει, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Θεός «ἐν σαρκὶ ἐληλυθώς» (Α' Ἰωάν. δ' 2), ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι **ὁ Θεός**, πού ἦλθε σπὴ γῆ, αὐτὸς δὲν δικαιούται τὴ σωτηρία, ἔστω κι ἂν καὶ γι' αὐτὸν σταυρώθηκε ὁ Χριστὸς. Ἡ ἀπιστία τὸν καθιστᾷ κατάδικον. «*Ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν οὐ κρίνεται, ὁ δὲ μὴ πιστεύων ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ*» (Ἰωάν. γ' 18).

- **Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ ζωή.** Περιπατῶ σημαίνει ζωὴ, πορεύομαι τὸ δρόμον τῆς ἐπιγεῖου ζωῆς. Τὸ πρόβλημα, πού θέτει ὁ Παῦλος στό ν' κεφάλαιο, εἶναι: Πῶς ζοῦμε; Ἐν σαρκὶ ἢ ἐν πνεύματι; Κατὰ σάρκα ἢ κατὰ πνεῦμα; Κατὰ σάρκα σημαίνει: Ἐνεργῶ σύμφωνα πρὸς τίς ἀπαιτήσεις τῆς ἀμαρτίας, πού χρησιμοποιοῖ ὡς ὄργανό της τὴ σάρκα. Ἐκτελῶ τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός, ἀδιαφορώντας γιὰ τίς διαμαρτυρίες τοῦ πνεύματος. Τὰ ἐνδιαφέροντά μου εἶναι μόνον ὑλικά καὶ ὑλιστικά καὶ ὄχι πνευματικά. Ἐλκύομαι ἀπὸ τὰ χαμηλά καὶ περιφρονῶ τὰ ὕψη, οὔτε κἂν τὰ νοσταλγῶ. Γι' αὐτὸ λέει ὁ Παῦλος: «*Τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα*» (στ. 1).

Γίναμε σάρκες. Τί θά φᾶμε, τί θά πιοῦμε, πῶς θά καλοπεράσουμε; Αὐτὰ εἶναι τὰ βασικά μας προβλήματα. Καὶ ἀκόμα: Πῶς θά μαζέψουμε περισσότερα; Πῶς θά θησαυρίσουμε σπὴ γῆ; Μ' ἕνα λόγο: Πῶς θά κερδίσουμε ὑλικά πράγματα! Ἀνικανοποίητοι στά σαρκικά, ἀτροφικοί στά πνευματικά. Ἄδικοι, ἀφοῦ ἀδικοῦμε τὸ πνεῦμα, τὸ δικό μας πνεῦμα, τίς δικές μας πνευματικὲς ἀνάγκες. Πῶς, λοιπόν, ἀδικοὶ τέτοιας μορφῆς ν' ἀξιωθοῦν τῆς δικαιοσύνης, πού χαρίζει ὁ Χριστὸς;

- Ἡ τρίτη προϋπόθεσις εἶναι τὸ **δέος** στό μυστήριον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι κάτι, πού

γεννιέται ἀπὸ τὴν πίστι, ἀλλ' εἶναι ξεχωριστὸ στοιχεῖο. Κάποτε ἐξοικειωόμεθα μὲ τὸ μυστήριον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὲν ἔχουμε τὴ δέουσα στάσι. Τὸ «*Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετὰ φόβου*» εἶναι ἡ σωσπὴ στάσις μας ἔναντι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους. Ὁ ἀπόστ. Παῦλος, μιλώντας γιὰ τὸ μυστήριον τῆς θείας Κοινωνίας καὶ γιὰ τὴ σωσπὴ προετοιμασία, τονίζει, ὅτι πολλοὶ κατακρίνονται καὶ τιμωροῦνται, διότι δὲν «*διακρίνουν*», δὲν ἐξετάζουν καλά. Σπεύδουν ἄφοβα πρὸς τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου, ἐνῶ γιὰ τὴν προσέγγισί μας ἰσχύουν, καὶ μάλιστα πολὺ περισσότερο, τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ στὸν Μωυσῆ, σάν πλησίαζε τὴν καιομένη βᾶτο. Καὶ συνοψίζει ὁ Παῦλος: «*Ὁ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου... Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα*» (Α' Κορ. ια' 29-31).

- **Θά ρωτήσῃ κάποιος:** «*Ἐν μετὰ τὴν ἀναγέννησί μας ἐν Χριστῷ, ξανανικήσῃ τὸ σαρκικὸ φρόνημα, γινόμεθα κατάκριμα*»;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Κατὰ κρίμα γίνονται ὅσοι παραμένουν ἀμετανοήτοι, σκληροτράχηλοι, ἐκεῖνοι πού δὲν ἐκτιμοῦν τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπιλέγουν συστηματικὰ τὴ σάρκα. Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες δέχτηκε τὴ μετάνοια καὶ γιὰ τὰ μετὰ τὸ βάπτισμα ἁμαρτήματα, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἶναι Σωτῆρας ὄχι μίᾳ μόνο στιγμῆς (τοῦ βαπτίσματος), ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι Σωτῆρας στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Δ. Γ. Α.

Πληγὴ καὶ ἀπάτη

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἀργολίδος π. Νεκτᾶριος, γνωστὸς γιὰ τίς ὀρθές ἀπόψεις του, ἰδίως κατὰ τῶν πλανώντων, μὲ ἀφορμὴ καὶ τὴν Συνοδικὴ ἐγκύκλιον (σελ. 127), μιλώντας γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν στοὺς Ἁγίους Ἰσιδώρους Λυκαβηττοῦ, εἶπε σέ συνέντευξί του: «**Πρόκειται γιὰ μεγάλη πληγὴ. Ἐκεῖ μαζεύεται πάρα πολὺς κόσμος, γιατί δῆθεν γίνονται θαύματα. Εἶναι ἀπάτη ὀλκῆς.**»

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τό Φῶς καί τά φῶτα

Ἡ διαίτερη σημασία ἔχουν τά θαύματα, πού ἔκανε ὁ Κύριος σέ τυφλοῦς. Ὅχι μόνο διότι τό φῶς, τά μάτια, εἶναι τό ἀναγκαιότερο ἀγαθό, ἀλλά καί διότι ἡ ἐνέργεια τοῦ Χριστοῦ στήν ἀνάβλεψη τυφλῶν ἔχει σχέσι μέ τήν οὐσία τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ, πού ὡς Θεός εἶναι «Φῶς ἐκ Φωτός», ἀλλά καί μέ τήν ἀποστολή τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο. «Ἦλθε κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καί τυφλοῖς ἀνάβλεψιν» (Λουκ. δ' 18).

- Ὁ Χριστός μᾶς χάρισε τό φῶς. Δέν μᾶς ἄφησε ἀφώτιστους. Καί εἰδικά μᾶς χαρίζει τρία φῶτα Του:

- Τό ἕνα εἶναι τό σωματικό φῶς. Ἔχουμε μάτια. Ὅχι γιά νά βλέπουμε αἰσχρά θεάματα στήν τηλεόρασι καί στό ἱντερνέτ. Ἄν πρόκηται νά ρίχνουμε τά μάτια μας σέ αἰσχρά θεάματα, τότε πύο μακάριοι, πύο κερδισμένοι, εἶναι οἱ τυφλοί. Ἄς δοξολογοῦμε τόν Θεό γιά τά σωματικά μας μάτια: «Δόξα Σοι, τῷ δείξαντι τό φῶς...»!

- Τό δεύτερο εἶναι τό ἄκτιστο φῶς. Εἶναι αὐτό, πού βλέπουν ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι, τό ἀπρόσιτο φῶς, πού ἀξιῶνεται νά δοῦν ὅσοι μετανοοῦν εἰλικρινά καί ἐλεοῦνται ἀπό τήν χάρι τοῦ Θεοῦ.

- Τό τρίτο εἶναι τό Οὐράνιο φῶς. Θά ἔλθῃ ἡ στιγμή, πού θά κλείσουμε τά μάτια μας γιά τούτη τή ζωή. Τήν ἴδια ὁμως στιγμή θ' ἀνοίξουν τά μάτια τῆς ψυχῆς μας, γιά ν' ἀπολαύσουν τό μεγάλο Φῶς, τό θεῖο Φῶς, τό Φῶς τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

«Εἶδομεν τό Φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν πνεῦμα ἐπουράνιον».

Ἅγιοι καί ἀγιοκατατάξεις

Ἄλλοι οἱ πιστοί εἶναι ἅγιοι; Ὅσοι συνειδητά εἶναι μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅσοι ζοῦν «ἐν Πνεύματι», ὅσοι ἀγαποῦν τίς ἀρετές, καί δὴ τήν ταπεινοφροσύνη, ὅσοι ὁμολογοῦν «ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων» τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὅσοι προσφέρουν τή ζωή τους «ὡς θυσίαν ζῶσαν», ὅσοι καλλιεργοῦν τήν προσευχή καί τά προσφέρουν ὅλα στήν ἐλεημοσύνη, ὅσοι «προσκαρτεροῦν» τήν ἀληθινή λατρεία καί τή μετοχή στήν εὐχαριστιακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ὅσοι περιπατοῦν «ὡς πάροικοι καί παρεπίδημοι» ἐδῶ καί νοσταλοῦν τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὅσοι ἀκολουθοῦν τό ἅγιο Εὐαγγέλιο καί ἀγωνίζονται γιά τήν χριστομίμησι, ὅσοι ποθοῦν νά γίνουν «συμπολίται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ», ὅσοι θεωροῦν μάταια τά τοῦ κόσμου τερπνά καί ἐπιζητοῦν τά ἡδέα τῶν ἐν Χριστῷ ἀρετῶν, ὅσοι πρό παντός ὑπέρ πᾶν ἄλλο πρόσωπο ἢ πρᾶγμα ἀγαποῦν τόν Χριστό καί τίς ἐντολές Του τηροῦν, ὅσο γίνεται πύο πιστά, ὅλοι αὐτοί στήν Καινή Διαθήκη καλοῦνται «ἅγιοι».

- Καί ὅλοι αὐτοί δέν ἀνήκουν στήν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία «τῶν πρωτοτόκων». Ἀνήκουν στά ζῶντα μέλη τῆς ἐπί γῆς Ἐκκλησίας. Στήν Καινή Διαθήκη 65 φορές ἀναφέρονται ἅγιοι, χωρίς φυσικά νά ἔχη προηγηθῇ καμμία ἀγιοκατάταξις. Ὅχι μεμονωμένα πρόσωπα, ἀλλά σύνολα ἀγίων. Δηλαδή καί ἡ Ἐκκλησία τῆς γῆς κρύβει στοῦς κόλπους τῆς χριστιανούς, πού ἀκολουθοῦν τήν προτροπή: «Διώκετε τόν ἁγιασμόν, οὗ χωρίς οὐδεὶς ὄψεται τόν Κύριον» (Ἑβρ. ιβ' 14). Καί ἡ γῆ κρύβει στά σπλάχνα τῆς σώματα κεκοιμημένων ἀγίων, πού περιμένουν τήν κοινή ἀνάστασι, γιά νά ἐνωθοῦν μέ τίς ἁγιασμένες

ψυχές τους. Καί ὁ οὐρανός ἔχει ὑποδεχθῆ ἑκατομμύρια ἁγίων, πού ζοῦν τή δόξα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ.

● Τά τελευταῖα χρόνια παρατηροῦνται ἀλλεπάλληλες **ἀγιοκατατάξεις** προσώπων, εἴτε ἀπό τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, εἴτε ἀπό ἄλλες αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες. Ἀντί νά ἐκφράση κανεῖς ἀπορίες ἢ ἐρωτηματικά γιά τυχόν ἐσπυρισμένες ἀγιοκατατάξεις, ἄς θυμήσουμε μερικά πράγματα:

● Γιά τούς **μάρτυρες**, πού βεβαιωμένα (χρονικά, ἱστορικά καί οὐσιαστικά) ὑπέστησαν γιά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ βασανιστήρια καί «ἐξέχεαν τό αἷμα αὐτῶν», ὄχι μόνο δέν χωρεῖ ἀμφισβήτησις, ἀλλ' οὔτε ἀπαιτεῖται χρόνος γιά νά γραφῆ τό ὄνομά τους στό ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας.

● Γιά ἐναρέτους χριστιανούς καλόν εἶναι νά τηρῆται τό τῆς σχετικῆς παραδόσεως. Μετά τήν παρόδο **100 ἐτῶν** ἀπό τῆς κοιμήσεώς τους, ἐφ' ὅσον στή συνείδησι τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας (ὄχι ἐνός τόπου) ἔχει ἐδραιωθῆ ἡ πεποίθησις ἀγιότητος, μπορεῖ νά ἐπισφραγισθῆ ἡ πεποίθησις αὐτή μέ πρᾶξι ἀγιοκατατάξεως, ὄχι ἀγιοποιήσεως. Τήν ἀγιοποιήσι τήν ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Ἡ ἐν τῇ γῆ Ἐκκλησία ἀναγράφει στό Δίπτυχα ὀνόματα καί νέων ἁγίων.

● Ἀπό πλευρᾶς **ὁσιότητος** ἀναφέρουμε

σπουδαῖο ἅγιο τόν ὄσιο **Νικόδημο τόν Ἀγιορείτη**. Ἀπό σκοπιᾶς μαρτυρίου ἀναφέρουμε τόν μεγάλο ἱερομάρτυρα **Κοσμά τόν Αἰτωλό**. Ὁ πρῶτος ἐκοιμήθη τό 1809. Ὁ δεύτερος μαρτύρησε τό 1779. Ἡ ἀγιοκατατάξις τους πότε πραγματοποιήθηκε; Μετά τό 1940!

● Ἡ **Ἐκκλησία** δέν εἶναι κάποιο ἐτοιμόρροπο οἶκημα, πού ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἔκτακτα ὑποστηλώματα, γιά νά μή σωριαστῆ καί χαθῆ. Δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἐσπυρισμένες ἀγιοκατατάξεις, γιά νά μή... πέση. Τά **ὀνόματα**, πού ἐσχάτως γράφτηκαν στό Δίπτυχα, εἶναι **γραμμένα στόν οὐρανό** (Λουκ. ι' 20). Τό κύριο βέβαια εἶναι, πάνω ἀπό ὅλα τά ὀνόματα νά ἔχουμε τό «**ὑπέρ πάν Ὄνομα**». Οἱ ἅγιοι, παλαιοί καί νεώτεροι «ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ», τό ὄνομα τοῦ Μοναδικοῦ Σωτῆρος ἐπικαλοῦνται καί δοξολογοῦν.

Ἀμύθητη περιουσία

Ἡ ἐν ζῆ πλέον, γιά νά δώσῃ ὁ ἴδιος ἐξηγήσεις γιά τήν ἀμύθητη περιουσία του. Πρόκειται γιά τόν γνωστό δημοσιογράφο **Γεώργιο Τράγκα**. Γνωστό καί γιά τό ἰδιαίτον ὕφος του, ἀλλά καί γιά τήν ὑπεράσπισι... πτωχῶν καί ἀδικουμένων!

● Δέν θά ἀσχολούμασταν μέ τήν περίπτωσηί του, ἂν ἡ δημοθυεῖσα, ὅπως λέγεται, περιουσία του δέν ἀγγίζει ἀπίστευτα ἱλιγγιώδη ποσά.

● Τηλεοπτικά κανάλια, ἀλλά καί δημόσιες ὑπηρεσίες ἀσχολοῦνται μέ τή... **χρυσή διαθήκη** τοῦ ἀποθανόντος δημοσιογράφου. Σύμφωνα μέ τά στοιχεῖα, πού ἔχουν ἔλθει στή δημοσιότητα, ἡ ὅλη περιουσία τοῦ δημοσιογράφου φτάνει στό ὕψος τῶν **150 ἑκατομμυρίων εὐρώ!** Στήν κατοχή του ἀνήκουν 17 ἀκίνητα, ὄχι βέβαια σπιτάκια σέ φτωχογειτονιές. Ἀνάμεσα στό 17 αὐτά ἀκίνητα εἶναι βίλλα στό Μονακό, πολυτελέστατο διαμέρισμα στό Παρίσι, ὑπερπολυτελέστατο στό κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης, βίλλα σέ ἐξοχικό μέρος στήν Κέρκυρα κ.ἄ. Στή ρευστή περιουσία του περιλαμβάνονται καί πολλές ράβδοι χρυσοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἵπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἵπεύθυνος Τυπογραφείου:

B. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἔτησίᾳ συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

• Τό ἄν ὁ ἀποθανών Γεώργιος Τράγκας μπορούσε μέ τό μισθό δημοσιογράφου ἢ μέ ἕνα ραδιοφωνικό σταθμό ν' ἀποκτήσῃ τήν τελευταία εικοσαετία τήν ὄντως ἀμύθητη περιουσία, καί ὁ πλέον ἀδαής στά οικονομικά ἀμφιβάλλει. Δέν εἶναι δυνατόν ν' ἀποκτήθηκε μέ τίς παραπάνω προϋποθέσεις ἢ περιουσία τοῦ νέου «Κροῖσου».

• Για τό ἄν τά πολυτελεῖ διαμερίσματα καί οἱ ράβδοι χρυσοῦ ἀποκτήθηκαν μέ δάνεια, πού παραδόξως φαίνονται ἐξωφλημένα, αὐτό εἶναι πρόβλημα τῶν οικονομικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ κράτους.

• Τό ποιοί θά κληρονομήσουν τόν ἀμύθητο πλοῦτο τοῦ ιδιότυπου δημοσιογράφου καί πολιτικοῦ (εἶχε ἰδρύσει καί κόμμα!), αὐτό θά τό ἀποφασίσουν τά δικαστήρια. Πολύς πάντως λόγος γίνεται γιά **δήμευσι** ἀπό τό κράτος.

• Ἐμᾶς ἄλλα θέματα ἐν προκειμένῳ ἐνδιαφέρουν, ὄχι βέβαια μόνο γιά τόν πολύπλοτο δημοσιογράφο, ἀλλά καί γιά κάθε ἄλλο πάμπλοτο.

Τό ἕνα: Ἡ **κτῆσις** τοῦ τεραστίου πλούτου. Πῶς ἀποκτήθηκαν; Μέ τιμιότητα κανεῖς δέν ἀποκτᾷ πλοῦτη, καί μάλιστα ἀπίστευτα.

Τό ἄλλο: Ἡ **χρῆσις** ν τῶσων ἀκινήτων καί τῶσων ρευστοῦ χρήματος. Πῆρε τίποτε μαζί του ὁ ἀποθανών; Ἰσχύει καί γι' αὐτόν καί γιά κάθε ἀτομιστή πλοῦσιο ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ στόν ἄφρονα πλοῦσιο: «Ἄ δέ ἡτοίμασας τίτι ἔσται;» (Λουκ. ιβ' 20).

Τό τρίτο: Ἡ **ἀδιαφορία** γιά τίς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν κοινωνικῶν στρωμάτων.

Τό τέταρτο: Ἡ **ἀφέλεια** πολλῶν νά πιστεύουν δημοσιογράφους ἢ πολιτικούς, πού στό «Πόθεν ἔσχε;» καθενός ἀπό αὐτούς παρουσιάζεται μεγάλη περιουσία. Θά λύσουν κοινωνικά καί οικονομικά προβλήματα ἄνθρωποι, πού οἱ ἴδιοι κολουμπᾶνε στό χρήμα;

Ἄπατεῶνες τῆς θρησκείας!

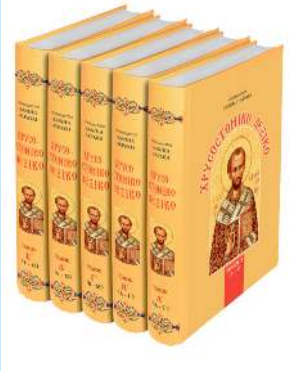
Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέδωσε στίς 19 Ἰουνίου 2022 ἐγκύκλιο, ὅπου καυτηριάζονται τά φαινόμενα **ψευδοπροφητῶν** καί **ἀπατεῶνων**, πού ἐκμεταλλεύονται τήν ἀφέλεια πολλῶν καί τοῦ παρασύρουν στό παραθρησκευτικό τους ἐμπόριο!

• Ἡ ἐγκύκλιος ἀναγνώσθηκε στούς ἱ. Ναούς τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων. Παραθέτουμε σημαντικά ἀποσπάσματα:

«Οἱ ἅγιοι δέν κομπάζουν. Ταπεινώνονται, περισσότερο μάλιστα ὅσο περισσότερη εἶναι ἡ θεία Ἐπίσκεψη. Ἀντίθετα, οἱ στερούμενοι τῆς Χάριτος εἶναι ψευδοπροφῆτες, πλανῶντες καί πλανώμενοι, λύκοι βαρεῖς μή φειδόμενοι τῶν λογικῶν προβάτων τῆς Ἐκκλησίας καί διακατέχονται ἀπό πνεῦμα **ὑπερηφανείας** καί κενοδοξίας. Τό φαινόμενο αὐτό τῶν **ψευδοαγίων** ὑπάρχει σέ κάθε ἐποχή...

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἤδη ἀπό τήν ἐποχή τοῦ κηρύγματός Του, στήν ἐπί τοῦ Ὄρους Ὁμιλία, ἐφιστᾷ τήν προσοχή τῶν πιστῶν ἀναφορικά μέ τοῦς ψευδοπροφῆτες, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται πρὸς αὐτούς μέ ἐνδύματα προβάτων, ἀλλά ἀπό μέσα εἶ-

Προσφορά Χρυσοστομικοῦ λεξικοῦ

Πνευματικό δῶρο σέ ὅσους ἀγαποῦν τοῦς ἁγίους Πατέρες.

• Στό Χρυσοστομικό λεξικό (5 πολυτελεῖς τόμοι) βρίσκεις σύντομη περικοπή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου γιά κάθε λέξι (κείμενο, μετάφρασις καί περικοπή). Προσφέρεται στούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ, ἀντί γιά τήν ἀρχική τιμή τῶν 100 εὐρώ, στή μοναδική τιμή τῶν 58 εὐρώ (συμπεριλαμβάνονται καί τά ταχυδρομικά ἔξοδα).

• Παραγγελίες στά τηλέφ.: 2103212713 καί 2109765440.

ναι ἄρπαγες λύκοι. Τά ἁμαρτωλά τους ἔργα ἀποτελοῦν τρανές ἀποδείξεις, ὅτι δέν εἶναι δοχεῖα τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Μάλιστα ὁ Χριστός ἔχει προφητεύσει, ὅτι ὅσο θά περνοῦν τά χρόνια καί θά πληθαίνει ἡ ἀνομία, θά αὐξάνονται οἱ ψευδοπροφήτες καί πολλούς θά παρασύρουν στίς πλάνες τους.

Χαρακτηριστικό τους γνώρισμα εἶναι νά δημιουργοῦν στήν Ἐκκλησία διχοστασίες καί σκάνδαλα, νά ἐνεργοῦν ἀντίθετα πρὸς τήν διδαχή τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, νά μὴν ὑπηρετοῦν τόν Κύριο, ἀλλά τά προσωπικά τους συμφέροντα καί νά χρησιμοποιοῦν τά κολακευτικά καί εὐγενικά λόγια γιά νά ἐξαπατήσουν τίς καρδιές τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων.

Μέ ἕνα λόγο οἱ ψευδοπροφήτες καί ὄλοι γενικά οἱ πλανημένοι ἄνθρωποι εἶναι τά **ζιζάνια** πού φύτευσε ὁ διάβολος στόν ἀγρό τοῦ Κυρίου γιά νά μὴν τελεσφορήσει τό ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Στή σημερινή ἐποχή πλήθυναν οἱ ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ψευδοπροφήτες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν παρασύρει ἕναν ἀριθμό πιστῶν καί κινδυνεύουν νά καταλήξουν σέ σχίσμα ἢ αἵρεση.

Ἄλλοι ἀπό αὐτούς ἔχουν αὐτοδιορισθεῖ διδάσκαλοι καί **μελλοντολόγοι** καί ταρασσούν τούς πιστούς μέ διάφορες κινδυνολογίες. Ἄλλοι παρερμηνεύουν λόγια συγχρόνων ἢ καί παλαιότερων Ἀγίων καί τά παρουσιάζουν σύμφωνα μέ τόν δικό τους τρόπο σκέψης. Ἄλλοι ἀναφέρονται σέ ἀνωγύμους “γέροντες” ἢ “γερόντισσες” πού βρίσκονται ἐν ζωῇ, οἱ ὁποῖοι προφητεύουν ἐπικείμενες καταστροφές καί πολέμους καί ἀρκετές φορές μάλιστα θέτουν καί συγκεκριμένες ἡμερομηνίες. Καί ὅταν δέν πραγματοποιηθοῦν, ἀντί νά σιωπήσουν ἀπό ντροπή, δέν χάνουν τήν διάθεσή τους, ἀλλά θέτουν ἐκ νέου ἄλλες ἡμερομηνίες. Ἄλλοι ἐπίσης ἐμφανίζουν ἱερά ἀντικείμενα πού δακρῦζουν, αἰμορροοῦν καί παρουσιάζουν διάφορα ἄλλα ἔκτακτα φαινόμενα!

Ἀσφαλῶς ἡ Ἐκκλησία ἀναμφισβήτη-

τα ἀποδέχεται καί τά ἅγια ἀντικείμενα καί τίς ἅγιες Εἰκόνες καί τήν ἐκδήλωση ποικίλων φαινομένων τῆς θείας Χάριτος διά μέσου αὐτῶν, ὅμως χρειάζεται ἐπίσης πολλή προσοχή καί διάκριση, ἰδίως στήν ἐποχή μας, στήν ὁποία, μέ τήν κυριαρχία τοῦ διαδικτύου, τέτοιες καταστάσεις προβάλλονται ταχύτατα καί γίνονται ἀμέσως γνωστές....

Ἔχοντες αὐτά ὑπ’ ὄψιν ἐφιστοῦμε τήν προσοχή τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας μας νά μὴ παρασύρῶνται ἀπό τούς διαφόρων εἰδῶν **πλάνους** καί **ἀγύρτες** καί **ψευδοπροφήτες**, οἱ ὁποῖοι τούς ἀποσποῦν ἀπό τόν κύριο σκοπό τους, τήν πρόοδο στήν ὀρθόδοξη πίστη καί τήν πνευματική ζωή, καί στρέφουν τήν προσοχή τους σέ **ἄρρωστημένες** καταστάσεις καί σέ δραστηριότητες καί ἐνασχολήσεις, πού δέν ὠφελοῦν σέ τίποτε, ἀλλά μάλλον προξενοῦν θόρυβο καί ταραχή καί σκανδαλισμό καί σχίσσιμο τοῦ ἀρράφου χιτῶνος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς μένουμε πιστοί στήν παράδοση μας. Ἄς ἀποφεύγουμε ὅσους αὐτοαπομονώνονται. Ἄς ὑπακούουμε στούς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἄς ἐπιδιώκουμε “τά τῆς εἰρήνης καί τά τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους”. Γιά νά ἀναπαύεται μέσα μας ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς Ἀληθείας, τῆς Εἰρήνης καί τῆς Ἐνότητος. Ἀμήν».

“Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2022

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2022.

● Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνση: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβλημα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.